

Marie Burkotová

Paní Marie se narodila 21. července 1923 v Prostřední Suché jako Marie Rozbrojová. Jako většina tehdejších rodin, tak i ta její nepatřila k bohaté vrstvě, proto děti nebyly nijak rozmazlované. Musely hodně pomáhat – v domácnosti i v hospodářství. Výdobytky dnešní doby tehdy lidé neznali, pralo se na valše, žehlilo těžkými dutými žehličkami, do nichž se vkládalo nahřáté želízko. Času nazbyt tedy neměly, protože běžná práce trvala mnohem déle než nyní nám. Děti se rozhodně se nenudily, a tak ani neměly kdy zlobit, rodiče se na ně téměř nehněvali. Přísný byl zejména tatínek, výborný muzikant. Uměl hrát na několik nástrojů a k hudbě vedl zejména svého syna, který se učil hrát na „chromatiku“, tedy tahací harmoniku. Děti sice měly kamarády, ale většinu času trávily doma. Hrály si s tím, co bylo dispozici, což rozvíjelo jejich fantazii. Paní Maruška vzpomínala na to, jakou radost s bratrem měli, když jim tatínek vyrobil Člověče, nezlob se. Místo figurek posloužily kamínky. A ač byli rodiče přísní, žili v harmonickém vztahu. U Rozbrojů se nikdy nepilo, nekouřilo, nekřičelo, děti se netrestaly.

*Paní Burkotová napravo

Také vzdělání tehdy vypadalo jinak. Maruščin o tři roky starší bratr navštěvoval německou školu, paní Marie chodila pět let do obecné a tři roky do školy měšťanské. Hned potom bylo potřeba hledat zaměstnání. V Ostravě, kam s maminkou občas jezdila nakupovat, se jí zalíbilo v prodejně Budoucnost. I ona se zamlouvala vedoucímu, a tak se, po krátkém zaučení v Ostravě, stala prodavačkou v pobočce obchodu v Suché. Musela složit zkoušku z matematiky a rodiče za ni museli zaplatit kauci, aby mohla pracovat. Zanedlouho se na krátký čas stala dokonce i vedoucí prodejny. Neměla to ani trochu jednoduché – doba byla „těžká“, po zabrání Slezska Polskem si lidé stěžovali, že jako Češka pracuje v polském obchodě. Vypadalo to, že bude muset jít jinam. Ale protože byla poctivá, pracovitá, spolehlivá a skromná, vedoucí trval, aby tam zůstala, a zařídil to.

Mezitím se o ni začal ucházet o sedm let starší elektrikář Miroslav Burkot. Maruška poměrně dlouho odolávala, ale nakonec mu dala šanci.

Možná i to ji zachránilo před totálním nasazením, tedy povinnou prací v Německu – pro nacisty. Ve svých devatenácti letech si Miroslava vzala a za rok

a půl se jim narodila dcera. Péčí o ni zahнала myšlenky na tragédii, které byla svědkem, byť ne očitým. Jednou, poslední pracovní den před mateřskou, při ukončení směny a předávání lístků uslyšela ve vedlejší vesnici střelbu... bylo to jen přes les. Stalo se to 6. srpna 1944. Netušila, o co se jedná, brzy se ale dozvěděla o tom, že tam Němci popravili mnoho lidí, zejména mužů, kteří neměli volklistu, kteří se tedy odmítli nechat připsat k německé národnosti. Byli mezi nimi i její známí, pravidelní milí zákazníci, nebo dokonce i děti. Přestože si paní Burkotová nemyslí, že by druhá světová válka zásadně ovlivnila její život, tato konkrétní válečná událost se stala jedním z jejích doživotních traumat. (Životickou tragédií zaznamenala ve své knize Životice: Obraz (po)zapomenuté tragédie spisovatelka Karin Lednická). Naštěstí se jí ale brzy narodila dcera Zdenka, a tak při péči o miminko občas zapomněla...

S manželem vlastníma rukama přestavěli starý domek zděděný po jeho babičce. Vybudovali dům podle svých představ, po mnoho let se stal jejich krásným domovem. Tam také vychovali dvě děti, neboť pět let po dceři se rodina rozrostla o chlapečka. Maruščin manžel byl sice elektrikář, ale jak říkala paní Maruška, měl zlaté ruce, uměl úplně všechno, takže dům přestavěli svépomocí. Bylo to náročné a trvalo to dlouho, ale výsledek je oba moc těšil. Kromě stavebníků byli i zkušenými hospodáři. Měli pole a nejedno zvíře, aby byli soběstační a aby dětem mohli dát to nejlepší. Na druhou stranu to Burkotům nedovolilo opouštět domov na delší čas. A tak paní Burkotová brávala děti jednou ročně pouze na týdenní dovolenou do Beskyd, kde si užívali volna, lesa a jeho darů.

Dcera vystudovala střední školu, obor praktická sestra. Pracovala v Havířově v nemocnici jako dětská sestřička. Syn byl o pět let mladší než Zdenička, vystudoval průmyslovou školu. Když vlastní děti odrostly, nabídla se paní Marii příležitost pracovat v mateřské škole. To považuje za nejhezčí a nejnaplněnější období svého života, protože odjakživa děti milovala. Školka se stala její „druhou rodinou“, protože se tu všichni dobře znali a ve všem si pomáhali. A tak paní Burkotová nejen udržovala a uklízela školku, dětem vařila a pekla, ale mohla si s nimi i hrát. A kolikrát ošetřovala zranění na těle i na duši. A pečení zůstalo jejím koníčkem i mimo práci... koláče si od ní objednával kdekdo.

Po smrti manžela paní Burkotová vydržela v domečku sama čtyři roky, ale bylo to náročné, a tak se přestěhovala do svobodárny v Havířově, kde žila dlouhých 24 let. Svému manželovi zůstala navždycky věrná, dalšího muže si nenašla.

V životě ji nejšťastnější udělaly děti ve školce a pak její vnoučata, o která velmi intenzivně pečovala, dá se říci, že v jejich raném dětství je vychovala.

Nyní paní Marie žije v domově seniorů Luna v Havířově. Je stále velmi aktivní – pravidelně cvičí, věnuje se ručním pracím, naposledy v rámci charitativní akce vyráběla chobotničky. A pořád jí to skvěle myslí, má výbornou paměť.

Nejdůležitější je pro ni rodina a přátelé. A i když, jak ona sama říká, nepatří k přehnaně společenským lidem, všichni ji v havířovském domově seniorů mají rádi.

Přestože se paní Burkotová v životě musela poprat s celou řadou nepříjemností, počínaje válečným zážitkem z Životic, přes náročné budování vlastního domova, nešťastné manželství dcery, její nečekaný brzký odchod (zemřela v 57 letech), ztrátu manžela, boj s mnoha nemocemi, pořád myslí pozitivně, rozdává úsměvy a radost. Jedinkrát nezmínila nějaké spory, neshody s lidmi, na nic si nestěžuje. Život brala tak, jak přicházel, užívala si jej dle možností, žila především pro druhé. Jako věřící si přeje dobro a také tak žije. A to všechno potvrzuje krásná, milá, usměvavá tvář.